

Er waren eens in 't poppenland
Verschrikkelijk veel zieken.
Er wachtten er wel honderden
Bij dokters en klinieken.
De een had dit — de ander dat,
Maar bijna ieder had wel wat!

Op 't spreekuur in het ziekenhuis,
Verging je zien en hooren
Door het geschreeuw van pop soldaat.
Die had een been verloren!
Het was niet enkel van de pijn,
Maar hij zou voortaan kreupel zijn!

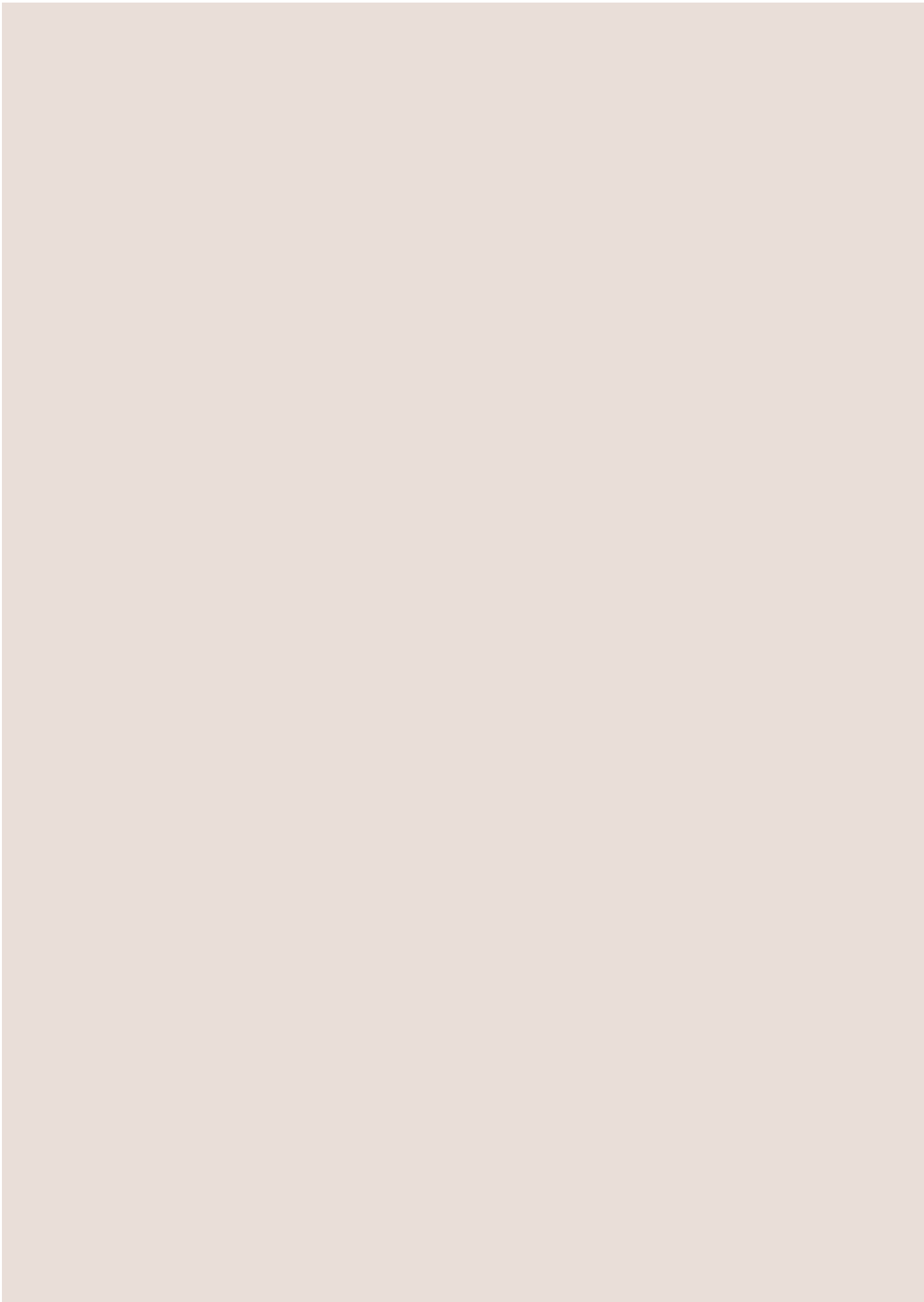
Tenslotte was hij aan de beurt.
De dokter vroeg: „Wat scheelt je?”
De pop wees snikkend naar omlaag:
„Mijn been is weg, verbeeld je!”
De dokter zei verschrikt: „O ho!
„Dat is niet mis! Hoe komt dat zoo?”

„Er was,” vertelde de soldaat,
„Vannacht een groote oorlog.
„Ze hadden onze plank bezet,
„En niemand die er door mocht!
„Toen heb ik kalm en onversaagd
„Die vreemde poppen weggejaagd!”

De dokter knikte: „Ja, da's waar,
„Ik heb ervan gelezen.
„Maar in ons mooie poppenland,
„Mag er geen oorlog wezen.
„Je hebt dus feitelijk, mijn zoon,
„Hiermee je welverdiende loon.

„Er zijn vandaag veel poppen ziek,
„Veel goede en veel slechte,
„Maar niemand kreeg zijn ziekte, door
„— Zoo dwaas als jij — te vechten!
„Je weet nu, als 'k me niet vergis,
„Dat elke oorlog dwaasheid is!”

Je hebt toch wel van St. Franciscus van Assisi gehoord? Dat was een man die zóó heilig was, dat de menschen alleen maar zijn stem hoefden te hooren om goed te worden, van binnen. Heusch! Er waren boomen van kerels met lange baarden en pikzwarte harten, die den heiligen Franciscus hoorden vertellen van wat de lieve Heer hem zelf had gezegd, en... uit was het met hun dieverijen en rooftochten en andere slechtigheden. „We kunnen onze streken wel aan den kapstok hangen,” zeiden ze. „Nu kunnen we alleen

nog maar goed zijn, het is niet anders mogelijk, als je bij den heiligen Frans bent geweest!”

Ja, dat waren nu menschen, maar wil je wel gelooven, dat het met de dieren al net precies eender ging? Als de heilige in zijn bruine monnikspij het boschpad af kwam gewandeld, waren het eerst de spreuwen, die in groote zwermen aan kwamen vliegen, kwetterend en kibbelend, en zooveel lawaai schoppend als ze maar konden, want je weet hoe ze zijn, die spreuwen!

De musschen maakten het nog veel bonter.

„Tjiej! Tjiej! Tjiej! Daar is ie! Daar is ie!” piepten ze, en ze streken zonder complimenten op zijn schouders neer, twee, drie, vier tegelijk, en kibbelen, meeneertje, van heb ik jou daar!

„Tjiej! Schiet op, jij! Ik zat er het eerst, vlak bij zijn baard!”

„Tjiej! Tjiej! Nietes! Ik!”

„Hoe durf je he! Tjep! Tjep! Wil je wel 's...” En dan werd het, schandelijk oneerbiedig, dringen en duwen, want zelfs bij een heilige kunnen musschen hun fatsoen niet houden. Maar met vechten moesten ze bij Franciscus niet aankomen.

„Dat gaat niet, musschen, mijn broedertjes,” zei hij, „Jullie moet heel rustig zijn, en de spreuwen moeten ook dadelijk ophouden met hun gekwetter, anders kunnen ze niet luisteren naar wat ik te vertellen heb. Hoe is 't, hoor ik nog wat?” En de heilige Frans hief zijn kin naar boven, zoo stond hij te luisteren of het wel heel, heel stil was. En dat was 't. Ze deden hun snavel gehoorzaam dicht en geen pootje verzetten ze meer, want nu vertelde Frans wat de lieve Heer hem gezegd had over de vogels, en hoe ze moesten zijn om zóó te worden dat ze mochten vliegen in den hemeltuï. Wat hij precies zei, kan ik niet vertellen, want het was alleen voor de vogels bestemd; wel weet ik dat ze roerloos zaten te luisteren, met hun kopje opzij, alleen hun borstje ging vlug op en neer, want je hart gaat sneller kloppen, als je iets hoort dat je blij maakt.

Er kwamen ook andere dieren luisteren; er is een haasje gekomen, en een konijn, die gingen vlak naast St. Franciscus in het mos zitten onder een hoogen den; en een veldmuis was er ook, en een eekhoorn. Wist je dat eekhoorntjes zóó zacht langs een boomstam naar beneden kunnen komen? Deze hoorde je niet, hij wou niet storen.

Toen de heilige bijna uit was gesproken, dacht de veldmuis: „Wat ben ik ineens blij geworden, van binnen, het lijkt wel of ik al in den hemeltuï ben, waar de menschen en de dieren nooit meer huilen kunnen. Het is haast te veel geluk voor één